

[Annelise Gøtfredsen.]

indstilling til den fælleskommunale enheds-skat.

Kommuner og amtskommuner har som juridiske personer selvstændige rettigheder og forpligtelser. I den foreliggende sag har Københavns amt ved overenskomst med staten, en overenskomst, der i øvrigt ikke giver indtægt til nogen myndighed, påtaget sig udførelse af en statsopgave. Jeg tror næppe, at skatteyderne i Københavns amt, således som bemærkningerne påstår, finder det underordnet, om de påføres 17,5 mill. kr. over amtsskatterne og derefter som statsskatteydere deltager i betaling af de resterende 17,5 mill. kr. på et blot påstået ansvarsgrundlag.

I bemærkningerne udtrykkes, at der, såfremt lovforslaget vedtages, ikke er taget stilling til, hvorvidt enkeltpersoner kan drages til ansvar. Hertil kan jeg kun sige, at jeg ikke kan forestille mig, at en afgørelse heraf, velsagtens et krav fra stat og amt under ét, vil kunne gennemføres uden advokatombkostninger og andre omkostninger. Det økonomiske facit vil således stort set blive det samme, som hvis sagen går sin gang på planlagt måde. Men hvis tabet nu ved lov fordeles mellem amt og stat, har man rent faktisk præjudiceret ansvaret over for enkeltpersoner i eller uden for offentlig ansættelse, og selv de af fremskridtspartiet så forkætrede offentligt ansatte kan ikke være tjent med, at der ved vedtagelsen af dette lovforslag er blevet taget stilling til fejl, der måske har været af ubetydeligt omfang.

Det konservative folkeparti må således ud fra nævnte hensyn såvel til retsprincipper som til enkeltpersoner tage afstand fra lovforslagets tilsyneladende forenkling, hvorfor vi ikke kan anbefale dette.

Kristine Helthørg (SF):

Jeg skal ikke holde nogen lang tale. Der ser ud til at være en ret stor enighed om nogle af de væsentlige synspunkter, som også ministeren har været inde på.

Selv om det kan være meget fristende, kan vi ikke tillade os at give afkald på nogen juridiske grundprincipper i et retssamfund til fordel for en enkel og smart løsning på noget, der, hvilket jeg egentlig godt kan forstå, kan irritere hr. Hölge og andre, så at det er blevet til sådan et problem. Princip-

perne er trods alt så overordnede, og følgerne af at gå ind for hr. Hölges forslag er så vidtrækkende, at forslaget må forkastes.

Svend Erik Sørensen (KrF):

Kristeligt folkeparti mener, at retssagen må gå sin gang, uanset hvad det koster. Det kan da ikke være folketinget, der skal afgøre, hvad der er ret eller ikke ret i den aktuelle sag.

Vi kan ikke anbefale lovforslaget.

Ordføreren for forslagsstillerne (Hölge) (FP):

Det er jo ikke et spørgsmål om her for folketinget at bestemme, hvad der er ret og ikke ret. Dette lovforslag drejer sig i sin korthed udelukkende om at forhindre, at der bliver kastet gode penge efter dårlige. De udtalelser, der indtil nu er kommet, tyder jo ikke på, at dette folketing er indstillet på nogen form for nytænkning med henblik på at spare skatteydernes penge.

Det, det drejer sig om i virkeligheden, er jo, at i februar 1972 styrtede en nybygget motorvejsbro ved Fiskebæk sammen som følge af, at det offentlige ikke havde sørget for at få broen konstrueret ordentligt. Det firma, der havde sin del af ansvaret herfor, er, så vidt vides, i mellemtiden trådt i likvidation, hvorved Københavns amt kom til at stå alene med æggekagen. Det er naturligvis overordentlig beklageligt, at den slags sker, og ikke mindst at skatteyderne i den andening påføres en udgift på ca. 35 mill. kr. Det er imidlertid endnu mere beklageligt, at staten, repræsenteret ved trafikministeriet, vil tvinge Københavns amt ud i denne stærkt udgiftkrævende retssag, set fra fremskridtspartiets synspunkt, fordi det ikke kan være i skatteydernes interesse. Vi tror ikke på, at det er i skatteydernes interesse, og indlæg i pressen tyder på, at store dele af pressen er enig med os i det synspunkt. Der må være en anden måde at gøre det på.

Fiskebækbroen er et led i et motorvejssystem, som vi alle har glæde af, hvad enten vi bor i Københavns amt eller udenfor. Det kan ikke være rimeligt, at det afgørende for, hvem der skal betale millionregningen, skal være, om man tilfældigvis bor på den ene eller den anden side af amtsgrænsen.

Den retssag, man fra statens side nu ønsker at gennemføre, vil bevirke ret så store summer af samfundets ressourcer til, som